

PUHE
ENSIMMÄISESSÄ YLEISLIITTOLAISESSA
KOLHOOSILAISISKURIEN
EDUSTAJAKOKOUKSESSA ⁶⁵

helmikuun 19 p:nä 1933

Toverit kolhoosilaiset! En aikonut puhua edustajakokouksessanne. En aikonut, koska ennen minua esiintyneiden puhujain puheissa on jo sanottu kaikki se, mitä piti sanoa,— on sanottu hyvin ja osuvasti. Kannattaako sen jälkeen enää puhua? Mutta koska te vaaditte, ja voima on teidän käsissänne (jatkuvia suosionosoituksia), niin minun täytyy alistua. Sanon muutaman sanan eri kysymyksistä.

I

KOLHOOSIEN TIE ON AINOA OIKEA TIE

Ensimmäinen kysymys: onko oikea se tie, jolle kolhoositalonpoikaisto on astunut, onko kolhoositie oikea?

Tämä kysymys ei ole turha. Te, kolhoosien iskurit, ette kai epäile, etteivätkö kolhoosit olisi oikealla tiellä. Siksi on mahdollista, että tämä kysymys näyttää teistä tarpeettomalta. Mutta eivät kaikki talonpojat ajattele niinkuin te. Talonpoikien joukossa, siinä luvussa kolhoosilaistenkin joukossa, on vielä aika paljon sellaisia ihmisiä, jotka epäilevät, onko kolhoositie oikea. Eikä siinä ole mitään ihmeellistä.

Ihmisethän ovat eläneet satoja vuosia vanhoja tapoja noudattaen, kulkeneet vanhaa tietä, köyristäneet selkäänsä kulakin ja tilanherran, koronkiskurin ja kei-nottelijan edessä. Ei voida sanoa, että talonpojat olisi-vat hyväksyneet tämän vanhan kapitalistisen tien. Mutta tämä vanha tie oli tallattua, tuttua tietä, eikä kukaan vielä käytännössä ollut osoittanut, että voidaan elää jollain toisella tavalla, paremmin. Sitäkin suu-remmalla syyllä, kun kaikissa porvarismaissa ihmiset elävät yhä vieläkin vanhaan tapaan... Ja yhtäkkiä tähän vanhaan, rämettyneeseen elämään syöksyvät bolshevikit, syöksyvät kuin myrsky ja sanovat: on aika hyljätä vanha tie, on aika alkaa elää uuteen tapaan, kolhoosielämää, on aika alkaa elää uudella tavalla, arttelissa, eikä niin kuin kaikki elävät porva-rismaissa. Mutta millaista on se uusi elämä, — kuka sen tietää. Kunhan se ei vain olisi entistä elämää huonompi. Joka tapauksessa uusi tie on outo tie, jota ei ole tal-lattu eikä vielä kylliksi tutkittu. Eiköhän olisi parempi jäädä vanhalle tielle? Eiköhän olisi parempi lykätä uudelle, kolhoositielle siirtymistä? Kannattaako ris-keerata?

Tällaiset epäilykset vaivaavat nykyään työtäteke-vän talonpoikaiston erästä osaa.

Täytyykö meidän haihduttaa nuo epäilykset? Täy-tyykö meidän vetää nuo epäilykset päivänvaloon ja osoittaa, mitä ne merkitsevät? On selvää, että täytyy.

Siispä ylläesitettyä kysymystä ei voida sanoa turhaksi kysymykseksi.

Onko siis oikea se tie, jolle kolhoositalonpoikaisto on astunut?

Eräät toverit ovat sitä mieltä, että uudelle tielle, kolhoositielle siirtyminen alkoi meillä kolme vuotta sitten. Se on oikein vain osittain. Kolhoosien rakennustyö joukkomitassa alkoi meillä tietysti kolme vuotta sitten. Kuten tunnettua, tämä siirtyminen ilmeni kulakiston hajallelyömisessä ja maalaisköyhälistön sekä keskitalonpoikain miljoonajoukkojen siirtymisessä kolhoosien puolelle. Tämä kaikki on totta. Mutta sitä varten, että tämä joukkosiirtyminen kolhooseihin voitiin alkaa, tarvittiin muutamia ennakkoehtoja, joita ilman joukkoluontoinen kolhoosiliike ei yleensä puhuen ole ajateltavissa.

Ennen kaikkea täytyi olla Neuvostovalta, joka auttoi ja edelleenkin auttaa talonpoikia siirtymään kolhoositielle.

Toiseksi, täytyi ajaa tiehensä tilanherrat ja kapitalistit, ottaa heiltä pois tehtaat ja maat ja julistaa ne kansan omaisuudeksi.

Kolmanneksi, piti taltuttaa kulakisto ja ottaa siltä pois koneet ja traktorit.

Neljänneksi, piti julistaa, että koneita ja traktoreita voivat käyttää vain kolhooseiksi yhtyneet köyhät ja keskitalonpojat.

Lopuksi piti teollistaa maa, järjestää uusi traktoreiteollisuus, rakentaa uusia maatalouskonetehtaita kolhoositalonpoikaiston varustamiseksi runsaasti traktoreilla ja koneilla.

Ilman näitä ennakkoehtoja olisi ollut turhaa ajatella joukkosiirtymistä kolhoositielle, joka alettiin kolme vuotta sitten.

Siis kolhoositielle siirtymistä varten täytyi ennen kaikkea suorittaa Lokakuun vallankumous, kukistaa

kapitalistit ja tilanherrat, ottaa heiltä pois maat ja tehtaat ja pystyttää uusi teollisuus.

Lokakuun vallankumouksesta alkoikin siirtyminen uudelle tielle, kolhoositielle. Se alkoi kehittyä uudella voimalla vasta kolmisen vuotta sitten, sillä vasta siihen aikaan tultaessa Lokakuun vallankumouksen taloudelliset tulokset ilmenivät koko laajuudessaan, vasta siihen aikaan tultaessa onnistuttiin viemään eteenpäin maan teollistaminen.

Kansojen historia tuntee useita vallankumouksia. Ne eroavat Lokakuun vallankumouksesta siinä, että ne kaikki ovat olleet yksipuolisia vallankumouksia. Työtätekevien riiston muoto vaihtui toiseen riiston muotoon, mutta itse riisto säilyi. Riistäjät ja sortajat vaihtuivat toisiin riistäjiin ja sortajiin, mutta itse riistäjät ja sortajat säilyivät. Vain Lokakuun vallankumous asetti päämääräkseen kaikenlaisen riiston hävittämisen, kaikkien ja kaikenlaisten riistäjien ja sortajien likvidoimisen.

Orjien vallankumous likvidoi orjanomistajat ja kumosi työtätekevien riiston orjanomistuksellisen muodon. Mutta niiden tilalle se asetti maaorjanomistajat ja työtätekevien riiston maaorjuusmuodon. Riistäjät vaihtuivat toisiin riistäjiin. Orjuuden aikana „laki“ salli orjanomistajien tappaa orjia. Maaorjuuden vallitessa „laki“ salli maaorjanomistajien „ainoastaan“ myydä maaorjia.

Maaorja-talonpoikien vallankumous likvidoi maaorjanomistajat ja kumosi riiston maaorjuusmuodon. Mutta se asetti niiden tilalle kapitalistit ja tilanherrat, työtätekevien riiston kapitalistisen muodon ja tilanherramuodon. Riistäjät vaihtuivat toisiin. Maaorjuuden

aikana „laki“ salli myydä maaorjia. Kapitalistisen järjestelmän aikana „laki“ sallii „ainoastaan“ syöstä työtätekevät työttömyyteen ja kurjuuteen, taloudelliseen häviöön ja nälkäkuolemaan.

Vain meidän neuvosto-vallankumouksemme, vain meidän Lokakuun vallankumouksemme asetti kysymyksen siten, että ei ole vaihdettava riistäjiä toisiin, ei ole vaihdettava riiston muotoa toiseen, vaan on juurineen poistettava kaikenlainen riisto, juurineen hävitettävä kaikki ja kaikenlaiset riistäjät, kaikki ja kaikenlaiset pihat ja sortajat, sekä vanhat että uudet. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Tästä syystä Lokakuun vallankumous on ennakkoehto ja välttämätön edellytys talonpoikien siirtymiselle uudelle tielle, kolhoositielle.

Tekivätkö talonpojat oikein tukiessaan Lokakuun vallankumousta? Kyllä, he tekivät oikein. He tekivät oikein, sillä Lokakuun vallankumous auttoi heitä ravisamaan pois niskoiltaan tilanherrat ja kapitalistit, koronkiskurit ja kulakit, kauppiaat ja keinottelijat.

Mutta tämä on vain kysymyksen toinen puoli. Sortajien, tilanherrojen ja kapitalistien ajaminen tiehensä, kulakkien ja keinottelijain taltuttaminen on oikein hyvä asia. Mutta se ei riitä. Jotta vapauduttaisiin lopullisesti vanhoista kahleista, siihen ei riitä ainoastaan riistäjien nujertaminen. Sitä varten täytyy vielä rakentaa uusi elämä, rakentaa sellainen elämä, joka antaisi työtätekevälle talonpojalle mahdollisuuden kohottaa aineellista asemaansa ja kulttuuritasoaan sekä päivä päivältä, vuosi vuodelta kohota yhä korkeammalle. Sitä varten täytyy pystyttää uusi järjestelmä

maaseudulla, kolhoosijärjestelmä. Se on kysymyksen toinen puoli.

Miten entinen järjestelmä eroaa uudesta, kolhoosijärjestelmästä?

Entisen järjestelmän vallitessa talonpojat työskentelivät yksin, työskentelivät vanhoin esi-isien aikaisin työtavoin, vanhentuneilla työvälineillä, työskentelivät tilanherrojen ja kapitalistien, kulakkien ja keinottelijain hyväksi, työskentelivät eläen nälässä ja rikastuttaen toisia. Uuden, kolhoosijärjestelmän aikana talonpojat työskentelevät yhdessä, arteileina, työskentelevät uusien työkalujen — traktorien ja maatalouskoneiden avulla, työskentelevät omaksi hyväkseen ja kolhoosiansa hyväksi, elävät ilman kapitalisteja ja tilanherroja, ilman kulakkeja ja keinottelijoita, he työskentelevät kohottaakseen päivä päivältä aineellista asemaansa ja kulttuuritasoaan. Silloin, vanhan järjestelmän aikana, oli porvarillinen hallitus ja se tuki pohattoja työtätekeviä talonpoikia vastaan. Nyt, uuden, kolhoosijärjestelmän aikana on työläisten ja talonpoikien hallitus ja se tukee työläisiä ja talonpoikia kaikkia ja kaikenlaisia pohattoja vastaan. Vanha järjestelmä johtaa kapitalismiin. Uusi järjestelmä — sosialismiin.

Siinä on kaksi tietä, kapitalistinen tie ja sosialistinen tie, tie eteenpäin — sosialismiin ja tie taaksepäin — kapitalismiin.

On sellaisia ihmisiä, jotka luulevat, että on mahdollista lähteä vielä jollekin kolmannelle tielle. Erikoiden mielellään turvautuvat tähän kaikille tuntemattomaan kolmanteen tiehen eräät horjuvat toverit, jotka eivät ole vielä täysin varmoja siitä, että kolhoositie on oikea. He tahtovat, että palaisimme vanhaan jär-

jestelmään, palaisimme yksilötalouteen, mutta ilman kapitalisteja ja tilanherroja. Samalla he tahtovat, että sietäisimme „vain“ kulakkeja ja muita pikkukapitalisteja lainmukaisina ilmiöinä taloudellisessa järjestelmässämme. Itse asiassa se ei ole mikään kolmas tie, vaan toinen,—tie kapitalismiin. Sillä mitä merkitsee yksilötalouteen palaaminen ja kulakiston palauttaminen? Se merkitsee kulakkiorjuutuksen ja kulakiston harjoittaman talonpoikaiston riiston palauttamista ja vallan antamista kulakeille. Mutta voidaanko palauttaa kulakisto ja samalla säilyttää Neuvostovalta? Ei, ei voida. Kulakiston palauttaminen on johtava kulakkivallan muodostamiseen ja Neuvostovallan likvidoimiseen,—siis se on johtava porvarillisen hallituksen muodostamiseen. Ja porvarillisen hallituksen muodostaminen on vuorostaan johtava tilanherrojen ja kapitalistien palauttamiseen, kapitalismin palauttamiseen. Niin sanottu kolmas tie on itse asiassa toinen tie, kapitalismiin palaamisen tie. Kysykääpäs talonpojilta, tahtovatko he palauttaa kulakkiorjuutuksen, palata kapitalismiin, likvidoida Neuvostovallan ja palauttaa tilanherrojen ja kapitalistien vallan? Kysykääpä heiltä, niin te saatte tietää, mitä tietä työtätekevien talonpoikien enemmistö pitää ainoana oikeana tienä.

On siis ainoastaan kaksi tietä: joko eteenpäin, ylöspäin, uuteen, kolhoosijärjestelmään, tai taaksepäin, alas päin, vanhaan, kulakkien ja kapitalistien järjestelmään.

Kolmatta tietä ei ole.

Työtätekevä talonpoikaisto on tehnyt oikein hyljätessään kapitalistisen tien ja astuessaan kolhoosirakennustyön tielle.

Sanotaan, että kolhoositie on oikea, mutta vaikea tie. Se pitää paikkansa vain osaksi. Vaikeuksia tällä tiellä tietysti on. Hyvä elämä ei tule ilmaiseksi. Mutta asia on niin, että päävaikeudet on jo sivuutettu, ja niistä vaikeuksista, jotka teillä ovat edessänne, ei kannata edes vakavasti puhuakaan. Joka tapauksessa verrattuna niihin vaikeuksiin, joita työläiset kestivät 10—15 vuotta sitten, teidän nykyiset vaikeutenne, toverit kolhoosilaiset, tuntuvat olevan lasten leikkiä. Puhujanne esilintyivät täällä ja kehuiivat Leningradin, Moskovan, Harkovin ja Donetsin kaivosalueen työläisiä. Puhijat sanoivat, että heillä, työläisillä, on saavutuksia, mutta teillä, kolhoosilaisilla, on paljon vähemmän saavutuksia. Minusta näyttää, että puhujienne puheissa kuului jonkin verran toverillista kateuttakin: kuinka hyvä muka olisikaan, jos meillä kolhoosilaistalonpojilla olisi sellaisia saavutuksia kuin on teillä, Leningradin, Moskovan, Donetsin kaivosalueen ja Harkovin työläisillä...

Se kaikki on hyvä asia. Mutta tiedättekö te, mitä nämä saavutukset ovat maksaneet Leningradin ja Moskovan työläisille, minkälaisia kieltäymyksiä he ovat kärsineet saavuttaakseen lopultakin nämä tulokset? Voisin kertoa teille muutamia tosiasioita työläisten elämästä v. 1918, jolloin työläisille ei viikkokausiin annettu leivänpalaakaan, puhumattakaan lihasta tai muista elintarvikkeista. Parhaina aikoina pidettiin silloin niitä päiviä, jolloin Leningradin ja Moskovan työläisille voitiin antaa kahdeksasosa naulaa mustaa leipää ja sekin puolittain öljykakuista valmistettua. Ja sitä jatkui ei kuukausi eikä puoli vuotta, vaan kokonaista kaksi vuotta. Mutta työläiset kestivät

eivätkä masentuneet, sillä he tiesivät, että paremmat ajat tulevat ja he saavuttavat ratkaisevaa menestystä. Ja te näette, että työläiset eivät erehtyneet. Verratkaapa teidän vaikeuksianne ja kieltäytyksiänne työläisten kokemuksiin ja kieltäytyksiin, niin te näette, ettei niistä kannata edes vakavasti puhua-kaan.

Mitä tarvitaan kolhoosiliikkeen edelleen kehittämiseksi ja kolhoosirakennustyön saattamiseksi täyteen vauhtiin?

Sitä varten tarvitaan ennen kaikkea, että kolhoosilla olisi täysin taattua ja viljelyskelpoista maata. Onko sitä teillä? On. Tunnettua on, että kaikki parhaat maat on annettu kolhoosille ja kiinnitetty niille pysyvästi. Siis kolhoosilaiset voivat muokata ja parantaa tätä maata mielin määrin, pelkäämättä, että se joutuu heiltä vieraisiin käsiin.

Sitä varten tarvitaan toiseksi, että kolhoosilaiset voisivat käyttää hyväkseen traktoreita ja koneita. Onko teillä niitä? On. Kaikille on tunnettua, että traktori- ja maatalouskonetehtaan työkentelevät ennen kaikkea ja pääasiassa kolhooseja varten, varustaen niitä kaikilla uudenaikaisilla välineillä.

Sitä varten tarvitaan vihdoin, että hallitus tukisi kaikin voimin kolhoositalonpoikia sekä työntekijöiden että varojen muodossa eikä sallisi luokkavihollisen jätteen rappeuttaa kolhooseja. Onko teillä sellainen hallitus? On. Sitä nimitetään työläisten ja talonpoikien neuvostohallitukseksi. Mainitkaa minulle maa, missä hallitus tukisi työtätekeviä talonpoikia eikä kapitalisteja ja tilanherroja, kulakkeja ja muita pohattoja. Maailmassa ei ole eikä ole ollut sellaista

maata. Ainoastaan meillä Neuvostomaassa on hallitus, joka puolustaa kaikin voimin työläisiä ja kolhoosilaistalonpoikia, kaikkia kaupungin ja maaseudun työtätekeviä kaikkia pohattoja ja riistäjiä vastaan. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Suiss teillä ovat kaikki mahdollisuudet kehittääksenne kolhoosirakennustyötä ja päästäksenne täydellisesti vapautumaan vanhoista kahleista.

Teiltä vaaditaan vain yhtä — on työskenneltävä rehellisesti, jaettava kolhoosien tulot työn mukaan, varjeltava kolhoosien omaisuutta, varjeltava traktoreita ja koneita, järjestettävä hyvä hevosten hoito, täytettävä työläis- ja talonpoikaisvaltionne antamat tehtävät, lujitettava kolhooseja ja ajettava pois kolhooseista niihin tunkeutuneet kulakit ja kulakkien apurit.

Olette ehkä yhtä mieltä kanssani, että näiden vaikeuksien voittaminen, s.o. rehellinen työskentely ja kolhoosien omaisuuden varjeleminen ei ole niinkään vaikeaa. Sitä suuremmalla syyllä, kun te ette nyt työskentele pohattoja ettekä riistäjiä varten, vaan itseänne, omia kolhoosejanne varten.

Te näette, että kolhoositie, sosialismin tie on ainoa oikea tie työtätekeville talonpojille.

II

LÄHIN TEHTÄVÄMME — ON TEHTÄVÄ KAIKKI KOLHOOSILAISET VAURAIKSI

Toinen kysymys: mitä olemme saavuttaneet uudella tiellä, kolhoositiellämme, ja mitä aiomme saavuttaa lähimpien 2—3 vuoden aikana?

Sosialismi on hyvä asia. Onnellinen sosialistinen elämä on kieltämättä hyvä asia. Mutta tämä kaikki on tulevaisuuden asia. Pääkysymyksenä ei nyt ole se, mitä saavutamme tulevaisuudessa. Pääkysymys on se, mitä olemme jo saavuttaneet nykyisyydessä. Talonpoikaisto on astunut kolhoositielle. Se on oikein hyvä. Mutta mitä se on saavuttanut tällä tiellä? Mitä kouraan-tuntuvaa olemme saavuttaneet kolhoositietä kulkiessa?

Olemme saavuttaneet sen, että olemme auttaneet maalaisköyhälistön miljoonaisia joukkoja liittymään kolhooseihin. Olemme saavuttaneet sen, että liittymällä kolhooseihin ja käyttämällä siellä hyväkseen parhaita maita ja parhaita tuotantovälineitä maalaisköyhälistön miljoonaiset joukot ovat kohonneet keskitalonpoikien tasolle. Olemme saavuttaneet sen, että maalaisköyhälistön miljoonaiset joukot, jotka aikaisemmin elivät nälässä, ovat nyt tulleet kolhooseissa keskitalonpojiksi, ovat tulleet toimeentuloltaan täysin turvatuiksi ihmisiksi. Olemme saavuttaneet sen, että olemme hävittäneet pohjan talonpoikaiston jakaantumiselta kerroksiin, maalaisköyhälistöön ja kulakkeihin, että olemme lyöneet kulakit hajalle ja auttaneet köyhiä talonpoikia tulemaan oman työnsä isänniksi kolhoosien sisällä, pääsemään keskitalonpojiksi.

Miten olivat asiat ennen kolhoosirakennustyön vauhtiinpääsemistä, nelisen vuotta sitten? Kulakit rikastuivat ja menestyivät. Köyhät talonpojat köyhtyivät ja joutuivat taloudelliseen häviöön, kulakkien orjuuteen. Keskitalonpojat kapusivat ylöspäin kulakkeja kohti, mutta joka kerta luiskahtivat alas täydentäen maalaisköyhälistön rivejä kulakkien huviksi. Ei ole vaikea arvata, että kaikesta tuosta mylläkästä hyötyivät

vain kulakit ja ehkä jotkut vauraat talonpojat. Jokaisesta 100 taloudesta maaseudulla voitiin laskea 4—5 kulakkitaloudeksi, 8 tai 10 vauraksi, 45—50 keskivarakkaiksi ja 35 köyhiksi talouksiksi. Siis ainakin 35% kaikista talonpoikaistalouksista muodosti maalaisköyhälistö, jonka oli pakko kantaa kulakkiorjuutuksen iestä. En edes puhukaan keskitalonpoikien vähäväkisistä kerroksista, jotka muodostivat yli puolet keskitalonpoikaistosta, jotka hyvin vähän erosivat asemansa puolesta maalaisköyhälistöstä ja olivat suoranaisesti riippuvaisia kulakeista.

Saattaessamme käyntiin kolhoosirakennustyön me saimme aikaan sen, että lopetimme tämän mylläkän ja vääryyden, mursimme kulakkiorjuutuksen, vedimme koko tämän köyhien talonpoikain joukon kolhooseihin, annoimme heille siellä turvaton toimeentulon ja nostimme heidät sellaisten keskivarakkaiden tasolle, jotka voivat käyttää hyväkseen kolhoosien maita, kolhooseille myönnettyjä huojennuksia, traktoreita, maatalouskoneita.

Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee, että olemme pelastaneet vähintään 20 miljoonaa henkilöä talonpoikaisväestöä, vähintään 20 miljoonaa köyhää talonpoikaa köyhyydeltä ja taloudelliseen häviöön joutumiselta, pelastaneet heidät kulakkien orjuudesta ja tehneet heistä kolhoosien avulla toimeentuloltaan turvattuja ihmisiä.

Se on suuri saavutus, toverit. Se on sellainen saavutus, jollaista maailma ei ole vielä nähnyt ja jollaista ei ole saavuttanut vielä yksikään valtio maailmassa.

Sellaisia ovat kolhoosirakennustyön käytännölliset, kouraantuntuvat tulokset, sen tulokset, että talonpoikaisto on astunut kolhoositielle.

Mutta tämä on vasta ensimmäinen askelemme, ensimmäinen saavutuksemme kolhoosirakennustyön tiellä.

Olisi väärin luulla, että meidän pitäisi pysähtyä tähän ensimmäiseen askeleeseen, tähän ensimmäiseen saavutukseen. Ei, toverit, me emme saa pysähtyä tähän saavutukseen. Päästäksemme eteenpäin ja lujit- taaksemme kolhoosit lopullisesti meidän täytyy ottaa toinen askel, meidän täytyy saada uusi saavutus. Mikä on tämä toinen askel? Se, että kohotetaan kolhoosilaiset, sekä entiset köyhät että entiset keski- talonpojat, vielä korkeammalle. Se, että tehdään kaikki kolhoosilaiset vauriksi. Niin, toverit, vau- raiksi. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Me olemme saaneet aikaan sen, että kolhoosien avulla olemme nostaneet köyhät talonpojat keskitalon- poikien tasolle. Se on oikein hyvä. Mutta se ei riitä. Meidän täytyy nyt päästä siihen, että otetaan vielä askel eteenpäin ja autetaan kaikkia kolhoosilaisia, sekä entisiä köyhiä että entisiä keskitalonpoikia — nousemaan vauraiden tasolle. Se voidaan saavuttaa ja meidän täytyy se saavuttaa hinnalla millä hyvänsä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Meillä on nyt kaikki, mitä tarvitsemme tämän päämäärämme saavuttamiseksi. Koneitamme ja trak- toreitamme käytetään nykyään huonosti. Maa- tamme muokataan kehnosti. Ei tarvitse muuta kuin parantaa koneiden ja traktorien käyttöä, parantaa maan muokkausta, niin voimme lisätä tuotteidemme määrää kaksin-, kolminkertaisesti. Ja se on täysin riit- tävää tehdäksemme kaikki kolhoosilaiset kolhoosipel- tojen vauriksi uurastajiksi.

Kuinka oli vauraiden talonpoikien laita ennen? Päästäkseen vauraaksi täytyi tehdä vääryyttä naapureille, täytyi riistää heitä, myydä heille mahdollisimman kalliilla, ostaa heiltä mahdollisimman halvalla, palkata joitakin batrakkeja, riistää heitä perusteellisesti, koota sievoinen pääoma ja vaurastuttuaan — nousta sitten kulakiksi. Tämä oikeastaan selittääkin sen, että vuraat talonpojat aiheuttivat aikaisemmin, yksilöllisen talouden vallitessa, epäluottamusta ja vihaa köyhien ja keskitalonpoikien keskuudessa. Nyt on asia toisin. Nyt ovat olosuhteetkin toiset. Tullakseen nykyään vauraiksi kolhoosilaisten ei tarvitse lainkaan tehdä vääryyttä naapureilleen eikä riistää heitä. Eikä nykyään ole helppo riistääkään ketään, sillä meillä ei ole enää maan yksityisomistusta eikä maan vuokrausta, koneet ja traktorit kuuluvat valtiolle ja ihmiset, joilla on pääomaa, eivät ole nykyään muodissa kolhooseissa. Sellainen muoti oli, mutta se on häipynyt ikipäiviksi. Kolhoosilaisten vauraiksi tulemiseksi vaaditaan nyt vain yhtä — rehellistä työskentelemistä kolhoosissa, traktoreiden ja koneiden oikein käyttämistä, työkarjan oikein käyttämistä, maan oikein muokkaamista, kolhoosiomaisuuden varjelemista.

Joskus sanotaan: jos kerran on sosialismi, niin miksi pitää vielä tehdä työtä? Teimme työtä ennen, nytkin teemme työtä — eikö ole aika lakata työtä tekemästä? Tuollaiset puheet ovat kerrassaan vääriä, toverit. Se on laiskureiden eikä rehellisten uurastajien filosofiaa. Sosialismi ei suinkaan kiellä työtä. Päinvastoin, sosialismi perustuu työhön. Sosialismi ja työ ovat toisistaan erottamattomia.

Lenin, suuri opettajamme, sanoi: „Ken ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä“. Mitä se merkitsee, ketä vastaan Leninin sanat on suunnattu? Riistäjiä vastaan, niitä vastaan, jotka itse eivät tee työtä, vaan pakoittavat toisia tekemään työtä ja rikastuvat toisten kustannuksella. Ja vielä ketä vastaan? Niitä vastaan, jotka itse laiskottelevat ja tahtovat hyötyä toisten kustannuksella. Sosialismi ei vaadi laiskottelua, vaan sitä, että kaikki ihmiset tekisivät työtä rehellisesti, eivät tekisi työtä vieraita varten, pohattoja ja riistäjiä varten, vaan itseään, yhteiskuntaa varten. Ja jos me työskentelemme rehellisesti, itseämme varten, omia kolhoosejamme varten, niin me pääsemme siihen, että 2—3 vuoden kuluessa nostamme kaikki kolhoosilaiset, sekä entiset köyhät että entiset keskitalonpojat, vauraiden tasolle, sellaisen ihmisten tasolle, joiden käytettävänä on yllin kyllin tuotteita ja joiden elämä on täysin kulttuurista.

Se on nyt lähin tehtävämme. Siihen voimme päästä ja meidän täytyy päästä siihen hinnalla millä hyvänsä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

III

ERILLISIÄ HUOMAUTUKSIA

Ja nyt sallikaa minun tehdä muutamia erillisiä huomautuksia.

Ennen kaikkea puolueemme jäsenistä maaseudulla. Teidän keskuudessanne on puolueen jäseniä, mutta vielä enemmän puolueeseen kuulumattomia. On oikein hyvä, että edustajakokoukseen on saapunut enemmän

puolueeseen kuulumattomia kuin puolueen jäseniä, sillä juuri puolueeseen kuulumattomia täytyy ennen kaikkea saada mukaan työhömmе. On sellaisia kommunisteja, jotka suhtautuvat puolueeseen kuulumattomiin kolhoosilaisiin bolshevistisesti. Mutta on sellaisiakin, jotka kopeilevat puoluejäsenyydellään eivätkä laske puolueeseen kuulumattomia lähelleen. Se on pahaa ja vahingollista. Bolshevikkien, kommunistien voima perustuu siihen, että he osaavat ympäröidä puolueemme miljoonaisella puolueeseen kuulumattomien aktiivilla. Meillä, bolshevikeilla, ei olisi niitä menestyksiä, joita meillä nyt on, ellemme olisi osanneet voittaa puolueen puolelle miljoonien puolueeseen kuulumattomien työläisten ja talonpoikien luottamusta. Mutta mitä sitä varten tarvitaan? Sitä varten tarvitaan, että puolueen jäsenet eivät eristäytyisi puolueeseen kuulumattomista, että puolueen jäsenet eivät sulkeutuisi puoluekuoreensa, että he eivät kopeilisi puoluejäsenyydellään, vaan kuuntelisivat puolueeseen kuulumattomien ääntä, eivät ainoastaan opettaisi puolueeseen kuulumattomia, vaan myös oppisivat heiltä.

Ei saa unohtaa, että puolueen jäsenet eivät tipahda taivaasta. On muistettava, että kaikki puolueen jäsenet ovat itse joskus olleet puolueeseen kuulumattomia. Tänään hän on puolueeseen kuulumaton, mutta huomenna hänestä tulee puolueen jäsen. Millä siinä oikeastaan kopeillaan? Meidän, vanhojen bolshevikkien, joukossa on paljon sellaisia, jotka ovat työskennelleet puolueessa 20—30 vuotta. Mutta me olemme itsekin joskus olleet puolueeseen kuulumattomia. Miten olisi meille käynyt, jos 20—30 vuotta sitten silloiset

puolueen jäsenet olisivat kohdelleet meitä ylimielisesti eivätkä olisi päästäneet meitä puolueen lähelle? On mahdollista, että olisimme joutuneet loitolle puolueesta moneksi vuodeksi. Ja kuitenkin me, vanhat bolshevikit, emme ole huonointa väkeä, toverit. (Hilpeätä liikehtimistä, jatkuvia suosionosoituksia.)

Tämän vuoksi puoluejäsenemme, nykyisten nuorten puoluejäsenten, jotka toisinaan pöyhistelevät puolueeseen kuulumattomien edessä, on muistettava kaikki tämä, on muistettava, ettei bolshevikkia kaudista kopeilu, vaan vaatimattomuus.

Nyt muutama sana naisista, kolhoosilaisnaisista. Naiskysymys kolhooseissa on suuri kysymys, toverit. Tiedän, että useat teistä väheksyvät naisten merkitystä, tekevätpä heistä pilkkaakin. Mutta se on virhe, toverit, paha virhe. Tässä ei kysymys ole vain siitä, että naiset muodostavat puolet väestöstä. Kysymys on ennen kaikkea siitä, että kolhoosiliike on kohottanut johtaviin toimiin paljon mainioita ja kykeneviä naisia. Katsokaapa edustajakokousta, sen kokoonpanoa — ja te näette, että naiset ovat jo kauan sitten kehittyneet takapajuisista eturivin ihmisiksi. Naiset ovat kolhooseissa suuri voima. Jos tätä voimaa pidetään piilossa, niin tehdään rikos. Meidän velvollisuutemme on auttaa naisia eteenpäin kolhooseissa ja panna tämä voima liikkeelle.

Neuvostovallalla oli tosin joku aika sitten pieni väärinkäsitys kolhoosilaisnaisten kanssa. Kysymys oli lehmästä. Mutta nyt on lehmäasia järjestetty ja väärinkäsitys poistettu. (Jatkuvia suosionosoii-

tuksia.) Me olemme päässeet siihen, että suurimmalla osalla kolhoosilaisia on jo lehmä taloudessaan. Kuluu vielä vuosi pari, ja te ette löydä yhtään kolhoosilaista, jolla ei olisi omaa lehmää. Kyllä me, bolshevikit, teemme kaikkemme, että jokaisella kolhoosilaisella olisi lehmä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Mitä tulee itse kolhoosilaisnaisiin, niin heidän täytyy muistaa kolhoosien voima ja merkitys itseensä naisiin nähden, täytyy muistaa, että ainoastaan kolhoosissa he voivat päästä samaan asemaan miehen kanssa. Ilman kolhooseja vallitsee epätasa-arvoisuus, kolhooseissa vallitsee oikeuksien tasa-arvoisuus. Muistakoot toverit kolhoosilaisnaiset tämän ja varjelkoot kolhoosijärjestelmää kuin silmäteräänsä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Pari sanaa nuorisoliittolaispojista ja -tytöistä kolhooseissa. Nuoriso on meidän tulevaisuutemme, meidän toivomme, toverit. Nuorison täytyy tulla meidän vanhusten tilalle. Sen täytyy viedä meidän lippumme voittoisaan loppuun. Talonpoikien keskuudessa on paljon vanhuksia, joita painaa entinen taakka, painavat vanhan elämän tottumukset ja muistot. On ymmärrettävää, että heidän ei aina onnistu pysyä puolueen, Neuvostovallan mukana. Mutta toisin on nuorisomme laita. Se on vapaa vanhasta taakasta ja se omaksuu kaikkein helpoimmin Leninin ohjeet. Ja juuri siksi, että nuoriso omaksuu helpoimmin Leninin ohjeet, juuri siksi sen kutsumuksena on takapajuisten ja horjuvien eteenpäinjohtaminen. Tosin sillä ei ole riittävästi tietoja. Mutta tiedot ovat hankittavissa. Tänäpäin niitä ei ole, mutta huomenna on. Sen vuoksi tehtävänä onkin

opiskella ja vielä kerran opiskella leninismiä. Toverit nuorisoliittolaispojat ja -tytöt! Opiskelkaa bolshevismia ja johtakaa horjuvia eteenpäin. Jaaritelkaa vähemmän, tehkää työtä enemmän, niin asia edistyy varmasti. (Suosionosoituksia.)

Muutama sana yksilötalonpojista. Täällä on puhuttu vähän yksilötalonpojista. Mutta se ei vielä merkitse, että heitä ei ole enää olemassa. Ei, ei merkitse. Yksilötalonpoikia on olemassa eikä heitä saa jättää pois laskuista, sillä he ovat huomispäivän kolhoosilaisiamme. Tiedän, että eräs osa yksilötalonpoikia on lopullisesti turmeltunut ja ryhtynyt harjoittamaan keinottelua. Tämä kai selittääkin sen, että kolhoosilaisemme ottavat kolhooseihin yksilötalonpoikia tarkasti valikoiden ja usein eivät lainkaan ota heitä vastaan. Se on tietysti oikein, eikä sitä vastaan voida sanoa mitään. Mutta on toinen, suurempi osa yksilötalonpoikia, joka ei ole ryhtynyt harjoittamaan keinottelua, vaan ansaitsee leipänsä rehellisellä työllä. Näillä yksilötalonpojilla ei ehkä olisi mitään kolhoosiin menoa vastaan. Mutta toisaalta heitä haittaa oma horjumisensa sen suhteen, onko kolhoositie oikea, ja toisaalta se ankaruus, jota nyt ilmenee kolhoosilaisten keskuudessa yksilötalonpoikia kohtaan.

Tietysti täytyy ymmärtää kolhoosilaisia ja ottaa huomioon heidän asemansa. Näinä vuosina he ovat saaneet kärsiä paljon loukkauksia ja pilkkaa yksilötalonpoikien taholta. Mutta loukkauksilla ja pilkalla ei tässä saa olla ratkaisevaa merkitystä. Huono on se johtaja, joka ei osaa unohtaa loukkauksia ja joka asettaa omat tunteensa kolhoosin etujen yläpuolelle. Jos te tahdotte olla johtajia, täytyy teidän osata unohtaa

joidenkin yksilötalonpoikien teihin kohdistamat loukkaukset. Kaksi vuotta sitten sain kirjeen Volgalta eräältä talonpoikaisleskeltä. Hän valitti, että häntä ei tahdota ottaa kolhoosiin, ja vaati minulta apua. Kysyin asiaa kolhoosilta. Kolhoosista vastattiin minulle, että he eivät voi ottaa häntä kolhoosiin, koska hän oli loukannut kolhoosin kokousta. Mistä oli kysymys? Siitä, että talonpoikien kokouksessa, jossa kolhoosilaiset kehoittivat yksilötalonpoikia liittymään kolhoosiin, tämä sama leski vastaukseksi kehoitukseen oli kuulemma nostanut helmansa ja sanonut: siinä on teille kolhoosi. (Hilpeää liikehtimistä, naurua.) On ilmeistä, että hän teki väärin ja loukkasi kokousta. Mutta voidaanko häneltä kieltää pääsy kolhoosiin, jos hän vuoden kuluttua katui vilpittömästi ja tunnusti virheensä? Olen sitä mieltä, että ei voida kieltää. Siten kirjoitinkin kolhoosille. Leski otettiin kolhoosiin. Ja mitä tapahtui? On osoittautunut, ettei hän työskentele nyt kolhoosissa viimeisissä, vaan ensimmäisissä riveissä. (Suosionosoituksia.)

Siinä on teille vielä yksi esimerkki, joka osoittaa, että johtajien, jos he tahtovat pysyä todellisina johtajina, täytyy osata unohtaa loukkaukset, kun asian edut sitä vaativat.

Samaa on sanottava yksilötalonpojista yleensä. En vastusta sitä, että kolhooseihin otetaan jäseniä valikoiden, mutta vastustan sitä, että kielletään summa-kaupalla kaikilta yksilötalonpojilta pääsy kolhooseihin. Se ei ole meidän politiikkaamme, se ei ole bolshevistista politiikkaa. Kolhoosilaisten ei pidä unohtaa, että he itse olivat vielä äsken yksilötalonpoikia.

Lopuksi muutama sana **Bezentshukin kolhoosilais-**ten kirjeestä ⁶⁶. Tämä kirje on julkaistu, ja te olette kai sen lukeneet. Kirje on kieltämättä hyvä. Se todistaa, että kolhoosilaistemme keskuudessa on aika paljon kokeneita ja tietoisia kolhoosiasian järjestäjiä ja agitaattoreita, jotka ovat maamme ylpeys. Mutta kirjeessä on eräs virheellinen kohta, jonka kanssa ei mitenkään voida olla samaa mieltä. Asia on niin, että bezentshukilaiset toverit kuvailevat työtään kolhoosissa vaatimattomaksi työksi ja melkein merkityksettömäksi, mutta puhujien ja johtajien työtä, jotka toisinaan pitävät kolmen arssinan pituisia puheita,—suureksi ja luovaksi työksi. Voiko tähän mielipiteeseen yhtyä? Ei, toverit, siihen ei voi mitenkään yhtyä. Bezentshukilaiset toverit ovat tehneet tässä virheen. Voi olla, että he ovat tehneet tämän virheen vaatimattomuudesta. Mutta virhe ei silti lakkaa olemasta virhe. Olleet ja menneet ovat ne ajat, jolloin johtajia pidettiin historian ainoina luojina, mutta työläisiä ja talonpoikia ei otettu huomioon. Kansojen ja valtioiden kohtaloita eivät ratkaise nykyään ainoastaan johtajat, vaan ennen kaikkea ja pääasiassa työtätekevien miljoonajoukot. Työläiset ja talonpojat, jotka itsestään suurta ääntä pitämättä rakentavat tehtaita, kaivoksia ja rautateitä, kolhooseja ja neuvostotiloja, luovat elämän kaikki hyödykkeet, ruokkivat ja pukevat koko maailman,—he ovat todellisia uuden elämän sankareita ja luojia. Bezentshukilaiset toverimme ovat nähtävästi unohtaneet tämän. On paha, jos ihmiset yliarvioivat voimiaan ja alkavat ylvästellä ansioillaan. Se johtaa kerskailuun, ja kerskailu on huono asia. Mutta vielä pahempi on se, kun ihmiset

alkavat aliarvioida voimiaan eivätkä näe, että heidän „vaatimaton“ ja „huomaamaton“ työnsä on itse asiassa suurta ja luovaa työtä, joka ratkaisee historian koh- talot.

Tahtoisin, että bezentshukilaiset toverit hyväksyi- sivät tämän pienen oikaisuni heidän kirjeeseensä.

Lopettakaamme tähän, toverit.

(Kauanjatkuvia suosionosoituksia, jotka muuttuvat kunnianosoituksiksi. Kaikki nousevat seisomaan ja tervehti- vät tov. Stalinia. „Hurraa“-huutoja. Salista kuuluu huudahduksia: „Eläköön toveri Stalin! Hurraa! Eläköön ensimmäinen kolhoosilainen! Eläköön johtajamme toveri Stalin!“)

*„Pravda“ № 53,
helmikuun 23 pnä 1938*